Nedjelja, 06.01.2019.g.

Nedavno mi se javila jedna draga sestra u vjeri. Razmijenili smo nekoliko

maila a tema je bila IZGUBLJENO PRIJATELJSTVO.

Dalje ću navesti dijelove tih maila, možda si netko od vas u svemu tome

pronađe neke odgovore i za svoje životne kušnje o prijateljstvu.

NJEZIN PRVI MAIL:

"Hvaljen Isus i Marija. Molim Vas kako objaviti članak ili zamoliti za

molitvu na stranici "Duhovni dnevnik"?

Naime, trenutno sam u jednoj duhovnoj krizi, jer sam u zavadi sa jednom

osobom. Mnogo toga smo prošle zajedno i jedna situacija dovela je do

velike svađe i puno grubih riječi sa obje strane. Napisala sam joj da mi je

žao, da ne želim biti u zavadi, ali odgovora nema. Molim krunicu Božjeg

milosrđa, i razne molitve za nju, i da Bog izvede sve na dobro, ali već

dva mjeseca ništa. Jako me je sve to slomilo pa Vas molim da me se

sjetite u molitvi. Jer ja već skoro posustajem.

Bog vas blagoslovio ..."

MOJ ODGOVOR:

"Na putu sam i nemam laptop sobom. Ali, onako, dok sam čitao ove

tvoje riječi razmišljao sam o tome što ti se događa.

Da li ta osoba ide na mise? Ako da, i ako je iz tvoje župe, obrati se za

pomoć župniku ... Ako je iz druge župe, potraži njezinog župnika i sve

mu ispričaj.

Jer ta osoba čini grijeh, tj. ne bi smjela na pričest ako ti nije oprostila ...

A evo, od jučer prebirem u srcu i mislima ono što si mi iznijela oko svoje

o prijateljstvu.

Prije 7-8 godina prošao sam sličan slučaj ... Skoro sve isto. I ostao, na

neki način, bez prijateljstva s osobom sa kojom sam se prije toga lijepo

družio skoro 30-tak godina ...

Ja sam pogriješio a ta osoba mi nije htjela oprostiti, dosta i radi drugih

ljudi ...

Ali, zaključio sam na kraju da ja ne mogu utjecati na tu osobu ni na

druge ljude oko sebe da budu onakvi kakvim bi ja htio da budu ...

Jednostavno ih moram prihvatiti kakvi jesu i krenuti dalje ...i moliti za

njih, ali ih i "pustiti" od sebe ...

Neke prijatelje sam izgubio ... S vremenom sam shvatio da njihov put

nije sličan mojem putu ...

A neke prekrasne, nove prijatelje sam dobio ... Gospodin Isus se za sve

pobrine ...

Nekako imam osjećaj da ta osoba ne zaslužuje tvoje prijateljstvo ...

Molim za tebe i tu osobu koja ti je draga…"

NJEZIN MAIL:

"Dobra večer dragi Ivane ...

Tvoj mail me je obradovao, jer lijepo je imati nekoga da moli za tebe

kada ti vise nemaš snage. Danas sam se baš isplakala … Molim se Bogu i

znam da je možda moram pustiti ali jako, jako je teško… Molim Boga za

pomirenje, za razgovor … Ali me ta osoba ne želi vidjeti niti razgovarati.

Klonem i duhom i molitvom ... Posebno i zato što ja jako teško puštam

ljude u svoj život i kad nekog pustim onda se i previše emocionalno

vežem…

Veliko hvala na molitvi ..."

MOJ ZADNJI MAIL:

Zadnjih nekoliko dana stalno mi se "mota po glavi" ta riječ –

PRIJATELJSTVO. O koje velike riječi. I kako ju mi često znamo

zloupotrebljavati. Svi su nam prijatelji. Ma samo da je netko važan i

poznat u tvojoj sredini popio s tobom piće ili da ste negdje bili na

druženju u nekom društvu, odmah ti je prijatelj.

Kako su samo lagani naši kriteriji za prijateljstvo!

A ja sam govorio ljudima oko sebe da prijateljstvo nije obična stvar.

Prijateljstvo treba zaslužiti, za prijateljstvo treba raditi i truditi se, s

prijateljem trebaš proći razne situacije, i dobre i loše. I ako se kroz sve to

prođe i ostane s nekim prijateljem, e onda bi mogli govoriti o pravom

prijateljstvu a ne o razbacivanju s tom riječju.

Vrlo često sam znao govoriti i svojoj djeci, a i u društvima kada smo

raspravljali o prijateljstvu, da neka si odrede jednu rešetku koja bi se

sastojala od osobina koje oni smatraju da su važne da ih ima njihov

prijatelj. Npr. privrženost, lojalnost, pomaganje, opraštanje, itd. I onda

neka kroz takvu rešetku "propuste" sve one koje smatraju svojim

prijateljima. Oni koji će ostati na rešetki su pravi prijatelji. I bit će ih jako

malo ako uopće i netko ostane.

Ali, ne mogu biti svi pravi prijatelji pa ćemo se zadovoljiti i sa

nesavršenim prijateljima pogotovo što smo i mi takvi. No, to samo da se

ne razbacujemo s riječju prijatelj.

Jasno, tu ne ubrajam Gospodina. KAKAV PRIJATELJ JE ISUS…ON JE

NAŠ JEDINI PRAVI I SAVRŠENI PRIJATELJ, SAMO MNOGI TO

OD NAS JOŠ TOGA NISMO SVJESNI. A koliko ga vrijeđamo,

ožalošćujemo, rastužujemo, ranjavamo…O Gospodine, oprosti nam!

Prije nekoliko godina, i ja sam izgubio pravog prijatelja, za kojega se

sada pitam da li je bio pravi prijatelj. On je rekao da sam ga uvrijedio do

groba i da za njega više ne postojim.

U nekom društvu, na nekoj proslavi, zezali smo se međusobno. A bio je

tu i poslodavac od mojeg prijatelja. I tako, u jednoj zezanciji, ja sam

izjavio da kada ja hoću čuti pravi "trač" da odem kod tog svog prijatelja i

da onda on meni sve kaže, da onda sve "pretračamo". A sve je to bila

zezancija, već smo se tako i prije zezali. Ali moj prijatelj je tada ušutio,

pogledao je svojeg poslodavca i onako, braneći se, rekao da to nije istina.

Bojao se da to njegov poslodavac krivo ne shvati… Vidio sam da se

naljutio na mene. Nakon nekog vremena je otišao komentirajući usput

njegovom poslodavcu da ide da ne bi još što krivo rekao i "protračao"…

Taj isti dan sam o tome razgovarao i sa svojom suprugom koja je kazala

da ona misli da se ja tu nemam što ispričavati jer je taj moj prijatelj samo

dobio što je često znao i sam izazvati. Sam sebe sam pitao da li osjećam

da bi se sada odmah trebao ispričati tom svom prijatelju ili ne. I mogao

sam si mirne duše odgovoriti da ne osjećam neku posebnu potrebu za

isprikom jer nisam ništa strašno učinio. No, sve me to mučilo i nekoliko

puta sam si mislio da ću ga nazvati. Ali, kako nisam osjećao posebnu

potrebu za isprikom, nisam nazvao. A inače sam se često znao ispričavati

i imam taj dar da mi nije teško priznati kada pogriješim ili uvrijedim

nekoga.

Kako se ubrzo približavao i rođendan tog mojeg prijatelja mislio sam da

ćemo onda riješiti i taj naš problem jer je on znao pozvati i počastiti za

svoj rođendan i svog poslodavca i nas nekoliko prijatelja. Međutim, ja

sam čekao poziv ali ga nisam dočekao.

Prije toga rekao svojoj ženi da ću ja poklon kupiti i ako me neće zvati na

ručak ja neću ići, da ne izazovem neku neugodnost, ali ću da sam posjetiti

navečer doma i čestitati mu rođendan pa ćemo onda o svemu

porazgovarati. Tako je i bilo. Došao sam ja pred vrata vanjske ograde

ispred njegove kuće i nisam ih htio odmah otvoriti, kao sam inače znao,

nego sam prvo pozvonio misleći da ako se još tako ljuti na mene da mi

neće otvoriti vrata onda bolje da pozvonim nego da budu neke

neugodnosti. A vidio sam i da je unutra gorjelo svjetlo. Netko je malo

virnuo kroz spuštene zavjese. Ali nitko nije otvarao vrata. Pozvonio sam

još jedanput. Kako se ništa nije događalo, otišao sam.

Nekako mogu reći da mi je nekako laknulo. Kao da me je neki kamen

cijelog tog događaja pritiskao. I od tada više nemam prijatelja koji me se

i javno odrekao i ne želi me ni na cesti vidjeti. A ja se ne ljutim radi toga

na njega. Učinio je ono što je valjda u tom trenutku mislio da treba

učiniti.

I dobro, život ide dalje. A meni je žao. Žao mi je tog mog prijatelja koji

nema milost oprosta. Žao mi je i dugogodišnjeg prijateljstva jer mogu

reći da smo ja i taj moj prijatelj prošli razne situacije. No, izgleda da je to

naše prijateljstvo ipak imalo neke rupe. Nije bilo tako čvrsto. Ili je bilo to

što ja sada, po izlasku iz zatvora više nisam netko i nešto, nego samo

netko. I što su sada drugi ti koji su sada netko i nešto pa se moj prijatelj

odlučio da su mu oni sada važniji. Ne znam. Jako mi ga je žao. Jer ako je

tako, onda je bolje što sam izgubio takvog prijatelja. A on neće steći

novog prijatelja među onima prema kojima se sada okrenuo.

A ja, što ću ja. Molio sam se i još ću se moliti za tog svog prijatelja zato

jer ja imam svojeg PRIJATELJA koji mi je jedino važan, moj Gospodin. A

on ga ne može imati jer on ne traži prijatelje za čije prijateljstvo se treba

žrtvovati i truditi i koji će ti uzvratiti u najtežim tvojim trenucima. Ne, on

se priklanja "prijateljima" koji mu imponiraju, koji su možda netko i

nešto, od kojih možda može imati materijalne koristi. O kako se vara! Ti

će ga najprije napustiti.

Pitao sam se, nakon svega toga, da li je moglo drugačije, pa mogao sam

prije nazvati, mogao sam ga odmah drugi dan potražiti. Ali onda si opet

mislim da nisam ništa lažnoga rekao, nisam vrijeđao, nisam govorio nešto

iz leđa. Samo sam rekao istinu i to u zezanciji.

Mislim da sam naučio lekciju iz prijateljstva koju mi je pokazao moj

Gospodin, pravi moj prijatelj.

NEMA NA OVOM SVIJETU NIKOGA TKO TI MOŽE BITI VEĆI, BOLJI I

ISTINITIJI PRIJATELJ OD GOSPODINA. U svakoga ćeš se ponekad

razočarati. I u supružnika i u djecu i u roditelje i u prijatelje ali u

Gospodina nikada. Ni sada ni na drugom svijetu.

ZATO SI NEMOJTE TRAŽITI I STJECATI PRIJATELJE NA OVOMÂÂ

SVIJETU NEGO U ONOM U KOJI BI TREBALI ŽELJETI DOĆI, U

KRALJEVSTVU BOŽJEM!

ZATO SI JA ŽELIM BITI PRIJATELJ SA SVETIM LEOPOLDOM

MANDIĆEM, SA SVETOM MARIJOM MAGDALENOM, SA SVETIM

JOSIPOM I MNOGIM DRUGIMA, A DA NE GOVORIM O NAŠOJ MAJČICI,

DJEVICI MARIJI I NJEZINOM SINU, NAŠEM GOSPODINU ISUSU

KRISTU.

"KAKAV PRIJATELJ JE ISUS, NAŠE BOLI NOSI ON…"

P.S

To se sve dogodilo prije 8 godina. I do danas se nije promijenilo. No,

ipak se nešto promijenilo. Naime, kako je i taj moj prijatelj išao

povremeno u crkvu, vidio sam da ide redovno i na pričest. A to nije smio

dok je bio sa mnom u zavadi, dok mi nije oprostio.

Znao sam da činim grijeh propusta ako ga ne opomenem. A s obzirom da nije htio sa mnom razgovarati, slušao sam savjet iz Biblije te sam otišao župniku, s kojim je taj moj prijatelj bio u kontaktu. I sve mu ispričao i zamolio ga da porazgovara s tim mojim prijateljem o tome, da ga upozori da bez oprosta prema meni ne bi smio ići na pričest.

I jednog dana, sjedio sam na misi do prolaza. Imao sam zatvorene oči i molio se. I u jednom trenutku osjetim nečiju ruku na ramenu. Još sam malo žmirio a onda otvorio oči. To je bio taj moj prijatelj koji me dodirnuo za rame, prošao kraj mene i ponovno se okrenuo. Lagano mi se

nasmiješio i kimnuo glavom.

Znao sam da mi je oprostio.

No, između nas se nakon toga nije puno promijenilo. Kad se sretnemo

pozdravimo se pozdravom i prođemo jedan pored drugog.

Istrošilo se to naše prijateljstvo … jedino je ostao oprost…

Ja u svemu slušam SVOJE SRCE. Gospodin mi uvijek "govori" preko

njega. A u svezi tog mojeg prijatelja mi nije ništa govorio. A ja nisam

više za njega ništa posebno osjećao.

I to je to.

To ti je moja priča o prijateljstvu…"

SVET, SVET, SVET, GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ I SVE MOJE!